Învierea Domnului – viața noastră ascunsă în Cristos

„Învierea lui Cristos ne deschide un drum de pace și de viață nouă, pe care suntem chemați să-l parcurgem în fiecare zi, cu inima deschisă și cu încredere.” – Papa Leon al XIV-lea

În lumina blândă a dimineții de Paște, sufletul simte că ceva s-a deschis pentru totdeauna. Învierea lui Cristos nu rămâne la suprafața istoriei, nici la marginea unei amintiri sacre, ci coboară în adâncul ființei și începe să lucreze acolo unde omul trăiește cel mai adevărat: în inimă. Aici începe drumul nou, drumul unei vieți care renaște din interior, sub atingerea tainică a Celui viu.

Învierea nu se impune, nu tulbură, nu copleșește prin forță. Ea vine ca o lumină care pătrunde încet, ca o prezență care se face simțită fără zgomot. În acest spațiu interior, Cristos cel înviat se apropie și rămâne. Nu ca o idee, ci ca o viață care începe să pulseze în om. Sfântul Augustin a surprins această întâlnire într-un mod care atinge adâncul sufletului: „Ne-ai făcut pentru Tine și neliniștită este inima noastră până se odihnește în Tine” (*Confessiones*, I, 1). Învierea deschide această odihnă, această așezare în Dumnezeu, unde viața capătă gust de veșnicie.

Drumul Învierii este un drum al inimii care învață să recunoască prezența. Uneori în lumină, alteori în tăcere, alteori în pași simpli ai vieții de fiecare zi. Este un drum pe care credința se adâncește și devine vedere interioară. Sfântul Grigore de Nyssa vorbește despre această mișcare, ca despre o urcare neîncetată în Dumnezeu: „Adevărata vedere a lui Dumnezeu constă în faptul că cel care îl caută nu încetează niciodată să urce” (*De vita Moysis*). Învierea devine, astfel, începutul unei ascensiuni interioare, în care sufletul este atras de lumina Celui viu.

Pe acest drum, prezența Sfintei Fecioare Maria este de o delicatețe care învață fără cuvinte. Ea rămâne aproape, ca o mamă care cunoaște căile inimii. Credința ei, păstrată și adâncită de-a lungul întregii vieți, devine pentru suflet loc de sprijin și de încredere. Maria a trăit Taina lui Cristos în tăcere și fidelitate, iar această tăcere este plină de lumină. Sfântul Irineu vede în Fecioară începutul unei umanități reînnoite: „Prin ascultarea ei, Maria a devenit cauza mântuirii pentru sine și pentru întregul neam omenesc" (*Adversus Haereses*, III, 22, 4).

Alături de ea, drumul Învierii capătă o formă concretă și caldă. Ea învață sufletul să păstreze, să contemple, să rămână. În apropierea ei, credința se adună și se așază, iar inima devine capabilă să primească viața nouă. Tradiția Bisericii a simțit că bucuria Învierii a atins inima Mariei într-un mod unic, ca o împlinire tainică a tuturor făgăduințelor. În această lumină, ea devine însoțitoare pe drumul nostru, călăuză spre o viață trăită din interior.

Sfântul Ioan Gură de Aur, în bucuria sa pascală, invită sufletul să intre fără teamă în această viață: „Nimeni să nu se teamă de moarte, căci moartea Mântuitorului ne-a eliberat" (*Omilia pascală*). Învierea aduce o libertate nouă, o deschidere a inimii spre Dumnezeu, în care viața nu mai este închisă în limitele ei, ci se deschide spre infinit.

Această taină continuă în viața Bisericii, acolo unde Cristos se face prezent și lucrător. Sfântul Leon cel Mare exprimă acest adevăr cu o limpezime care luminează: „Ceea ce era vizibil în Mântuitorul nostru a trecut în sacramentele Bisericii" (*Sermo* 74). Învierea devine, astfel, o realitate trăită, o viață care se dăruiește și se împărtășește, o prezență care însoțește fiecare pas.

În această lumină, sufletul descoperă că drumul Învierii este deja deschis în el. Fiecare gest de încredere, fiecare clipă de tăcere primită, fiecare întoarcere a inimii devine loc în care viața nouă prinde rădăcină. Alături de Maria, acest drum capătă o frumusețe simplă și profundă: o viață trăită în prezență, o inimă care se lasă luminată, o existență care se deschide spre Dumnezeu.

Învierea este începutul acestei vieți. O viață care crește în tăcere, care se adâncește în iubire și care poartă, în sine, făgăduința unei împliniri fără sfârșit. În această lumină, sufletul pășește cu încredere, însoțit de Fecioara Învierii, pe drumul care duce spre viața deplină în Dumnezeu.

Oficiul pentru Pastorația Biblică, ARCB